

TRUUS MANDERS

DOOR
FRANCINA

G. F. CALLENBACH
NIJCKERK

Truus Manders

Met teekeningen van
Henk Poeder

Tweede druk

Truus Manders

door Francina

G. F. Callenbach — Uitgever — Nijkerk

1. VACANTIE

Het was de laatste dag vóór de groote zomervacantie. Geen wonder dus, dat het de leerlingen van mijnheer Van Riet niet gemakkelijk viel, hun aandacht bij de lessen te bepalen. Hoe opmerkzaam zij anders ook naar hun onderwijzer luisteren konden, 't scheen wel, alsof vandaag zelfs de beste leerlingen het hoofd hadden verloren.

Met een zucht sloeg mijnheer Van Riet dan ook het rekenboek, waaruit hij eenige opgaven verklaard had, dicht.

„We zullen er maar uitscheiden, jongens en meisjes,” sprak hij. „Wat ik je nu ook uitleg, 't gaat toch het eene oor in en het andere uit. Als jullie er niets tegen hebt, zullen we het laatste uur maar met vertellen doorbrengen.” Er iets tegen hebben? Maar welke jongen of welk meisje, ook al is men twaalf of dertien jaar, heeft er nu iets tegen om een verhaal te hooren vertellen? En dat nog te minder wanneer de verteller mijnheer Van Riet zou zijn, die zoo prachtig vertellen kon.

„Hè ja,” klonk het dan ook hier en daar door de klas, en met een verheugd gezicht bergden de leerlingen hun boeken en schriften weg.

Even later was het weer doodstil in de klas. Nu was er wel aandacht, ja, zelfs met spanning volgden de jongens en meisjes den loop van het verhaal, dat mijnheer Van Riet vertelde. En zoo kwam het, dat, toen mijnheer aan het eind van zijn vertelling was en juist de schoolbel luidde, sommigen verwonderd uitriepen: „Hè, wat jammer! Is 't nu al tijd?”

„Ja, jongens en meisjes,” antwoordde mijnheer, „het is tijd. Maar voor we naar huis gaan, wil ik jullie nog iets zeggen. We staan weer aan het begin van de groote vacantie. Ruim zes weken lang zullen we dus elkander

niet zien. Ja, we weten zelfs niet, of we elkander wel terug zullen zien. Want al zijn we nu allen gezond bij elkander, daarom weten we nog niet, of we elkander over zes weken ook gezond weer zullen ontmoeten. We hebben vanmorgen nog samen gezongen:

Ons leven is een damp, de dood wenkt ieder uur.

En zoo is het ook, kinderen. Maar ook al zou jullie, wat ik hoop en bid, in de vacantie niets overkomen, ook al zouden we elkaar weer in welstand ontmoeten, dan nog is het zaak de tijd, dien God ons te leven geeft, zoo goed mogelijk te besteden. Daarom wil ik jullie een goeden raad geven. Gebruikt den vacantielijd nu eens niet alleen voor je eigen plezier. Ik weet, dat de meesten van jullie allerlei plannen voor de vacantie gemaakt hebben. Dat is goed en best natuurlijk. Maar als je die plannen aan het uitvoeren bent, kijkt dan goed om je heen en zie of je ook voor anderen niet iets doen kunt. De meesten van jullie maken allerlei plezier. Je gaat uit logeeren en komt dus op plaatsen waar je anders niet bent. Maar waar je ook komt, tracht overal niet alleen voor eigen genoegen te zorgen, maar denkt er ook eens over wat je voor anderen kunt doen en wat hun een zegen zal brengen. Iedere dag, waarop je iets voor een ander hebt gedaan, zal geen verloren dag voor je zijn."

¶ Gebeurde wel vaker dat mijnheer Van Riet zoo tot zijn leerlingen sprak, en altijd had hij dan, evenals nu, hun onverdeelde aandacht.

Ook bij 't gebed, dat mijnheer daarna deed, was het ademloos stil. Alle kinderen voelden het: „mijnheer bidt voor mij."

Kalmer dan anders op een dag vóór de vacantie, verlieten de leerlingen nu het lokaal, nadat ze allen, één voor één, mijnheer de hand hadden gegeven.

Op 't groote schoolplein was het even later een en al bedrijvigheid. Overal zag men groepjes jongens en meisjes, die levendig hun vakantie-plannen aan het bespreken waren.

„Ga jij nog uit, Truus?” vroeg een der meisjes uit de klas van mijnheer Van Riet aan Truus Manders.

Truus Manders was het eenig kind harer ouders. Of het daardoor kwam, of omdat zij werkelijk zulk een stillen, peinzenden aard had, zeker is het dat Truus lang niet zoo druk was als haar vriendinnen.

Ontkennend schudde ze dan nu ook het hoofd. En eerst toen een ander meisje haar ongeloovig vroeg: „Heelemaal niet?” antwoordde ze: „O ja, ik ga wel eens een dagje uit met vader en moeder, maar uit logeeren ga ik toch niet.”

„Hè, bah, wat naar,” riep het eerste meisje, dat Truus de vraag gedaan had, weer uit. „Nou hoor, ik wel. Ik ga morgen weg en kom niet eerder dan den laatsten dag van de vakantie thuis.”

Even later ging het clubje, waar Truus Manders bij had gestaan, uiteen.

„Dag, daag, veel plezier, hoor,” klonk het over het schoolplein, en toen de meisjes zich reeds een eind verwijderd hadden klonk het nog uit de verte „daag”.

Ook Truus Manders had zich huiswaarts begeven. Ze haastte zich niet. Waarom zou ze ook? De school was vroeger uitgegaan dan anders, dus moeder zou haar nog niet verwachten.

Al voortlopend liet ze haar gedachten den vrijen loop. Stel je nu eens voor, dat ze thuiskwam, en dat moeder tegen haar zou zeggen:

„Truus, er is een uitnoodiging voor je gekomen, om uit logeeren te gaan.” Wat zou dat fijn wezen.

Plotseling schoot Truus in een lach. Hoe kon ze nu toch

z66 dom wezen, om hier te loopen droomen over allerlei dingen, die toch nooit gebeuren zouden. Wie zou h64ar nu toch te logeeren vragen!

Kennissen buiten de stad bezaten vader en moeder niet. Familieleden evenmin, behalve tante Lena dan, een zuster van vader. Maar tante Lena was zeker al in geen vijf jaar bij hen geweest, en een brief van haar kwam er ook maar hoogst zelden. Neen, op een uitnoodiging van h64ar behoefde Truus zeker niet te rekenen.

Kom, 't beste zou maar zijn, vlug naar huis te gaan en moeder niet te laten merken hoe akelig ze het vond, dat ze nooit eens uit logeeren kon gaan.

Die goede moeder! Ze deed immers altijd alles wat ze maar kon, om Truus eenig genoeg te bereiden!

2. EEN ONVERWACHTE UITNOODIGING

Even later stond Truus voor het huis waar ze woonde. 't Was wel niet groot, maar reeds aan den buitenkant zag het er gezellig uit. Driemaal achter elkaar trok Truus aan de bel. Dat hadden moeder en zij samen afgesproken. Moeder wist dan dadelijk dat het Truus was, die voor de deur stond. Spoedig ging de deur open en met een hartelijk: „Dag Truusje, ben je daar al?” werd Truus door haar moeder ontvangen.

„Ja, Moeder, daar ben ik,” antwoordde het meisje. „De school is vroeger uitgegaan dan anders, omdat het morgen vacantie is. We hebben ook niet gewoon les gehad vanmiddag, maar mijnheer heeft verteld.”

„Dat beviel jullie zeker best, is 't niet?” lachte moeder.

„O ja, Moeder, dat begrijpt u. Mijnheer kan toch zoo prachtig vertellen.”

Al pratend waren Truus en haar moeder de huiskamer binnengegaan.

„Hè,” zei Truus, terwijl ze zich in haar stoeltje bij de openstaande tuindeuren liet neervallen, „wat is het hier heerlijk. 't Is buiten warm.”

„Zoo,” zei moeder, „dan heb je zeker wel trek in een glaasje limonade, denk ik.”

„Alstublieft, Moeder,” zei Truus en toen verwonderd: „Is het feest vandaag, dat u tracteert?”

„Een beetje wel, meisjelief,” antwoordde moeder. „Jij hebt immers vakantie gekregen?”

„Ja,” zei Truus droomerig, „zes weken vakantie, Moeder. Ik wou . . . , ik wou . . . dat er nu eens iets heel prettigs gebeurde.”

„Iets heel prettigs?” herhaalde moeder. „Wat noem je iets heel prettigs?”

„Nou,” antwoordde Truus, „ik wou dat ik nu eens uit logeeren gevraagd werd. Alle kinderen bijna gaan de stad uit. Ik alleen niet.”

„O, maar Truus,” zei moeder weer, „al ga je ook niet uit logeeren, daarom gaan wij toch ook wel uit?”

„Dat weet ik wel, Moeder, en 't is ook wel prettig, maar toch zou ik zoo heel graag eens uit logeeren gaan.”

„Nu, wie weet, wat er nog gebeurt,” antwoordde moeder.

„Er komt wel eens een verrassing waar je heel niet op gerekend hebt.”

Terwijl mevrouw Manders deze woorden sprak, gleed haar blik ongemerkt over het buffet, waar uit een klein laatje juist nog de punt van een brief kwam steken.

Truus schudde ongeloovig haar hoofd. Nee, 't zou maar het beste zijn dat ze dat uit-logeeren-gaan uit haar hoofd zette. Daar zou toch niets van komen.

„Weet u wat, Moeder,” zei ze, „ik ga maar naar boven, om mijn boeken op te bergen. Die heb ik toch voorloopig niet nodig.”

„Dat is best,” antwoordde moeder, „dan ga ik onderwijl

voor het avondeten zorgen. 't Zal niet zoo heel lang meer duren, eer vader thuiskomt."

Mijnheer Manders was boekhouder op een groot kantoor, midden in de stad. Omdat de afstand nogal groot was, bleef hij om twaalf uur over op het kantoor, en kwam dan 's avonds om vijf uur of halfzes voorgoed naar huis. „Wel, Truusje,” zei mijnheer Manders, toen ze dien avond aan tafel zaten, „wel Truusje, hoe heb je het wel met zoo'n zes weken vacantie in 't zicht?”

„Fijn, Vader,” antwoordde Truus. „Als het nu maar mooi weer is.”

„En zijn er al een hoop plannen gemaakt?” vroeg vader, zich nu tot moeder wendend.

Ongemerkt gaf moeder vader een wenk eer ze antwoordde: „Daar is nog tijd genoeg voor, Vader, om over onze plannen te denken en te praten. De vacantie moet nog beginnen.”

„Ja, dat is zoo,” stemde vader toe, die moeders wenk wel opgemerkt had.

Er werd dus niet meer over de vacantie gesproken en eerst 's avonds, toen Truus al naar bed was, vroeg mijnheer Manders aan zijn vrouw: „Waarom wenkte je mij daarstraks toe, dat ik niet verder over de vacantieplannen moest spreken? Had je daar een bedoeling mee?”

„Ja,” antwoordde mevrouw, „daar had ik een bedoeling mee. Je moet weten,” en tegelijk liep ze op het buffet toe, opende het laatje en nam er een brief uit, „je moet weten, dat ik vanmiddag toen jij en Truus weg waart, een brief heb gekregen van Lena.”

„Van Lena?” herhaalde mijnheer verbaasd. „Dat is ook in een heelen tijd niet gebeurd. Wat schreef ze?”

„Hier, man, lees zelf maar,” antwoordde mevrouw, terwijl ze haar man den brief overreikte.

Langzaam vouwde mijnheer den brief open en las toen:

Beste Broer en Zuster!

't Is al geruimen tijd geleden sinds ik iets van mij heb laten hooren. Jullie weten het vanouds, hè, ik heb een hekel aan schrijven en zoo stelde ik het telkens weer uit. Ook had ik geen bepaald nieuws te melden. Nu heb ik jullie echter een voorstel te doen.

Je moet weten, dat het den laatsten tijd niet zoo erg best gaat met mijn dochtertje. Nelly is wel niet bepaald ziek, maar nogal slapjes. Daarom heeft de dokter mij aangeraden de groote vacantie met haar aan zee door te brengen. Ik heb geen lust om naar een drukke badplaats te gaan, en daarom heb ik in een kleine villa, die tusschen een paar dorpen in staat, eenige kamers gehuurd. Daarheen denk ik met Nelly te gaan. Maar nu wilde ik jullie vragen of Truus de vacantie bij mij mag doorbrengen. Ze scheelt niet veel in leeftijd met Nel, dus zouden de twee meisjes prettig gezelschap voor elkander zijn. Nelly en ik hopen dan ook allebei, dat jullie je toestemming zult geven. Krijg ik spoedig antwoord? Morgen vertrekken wij reeds, dus zendt je brief maar direct naar ons nieuw adres, dat je aan de achterzijde zult vinden.

Met vele h. gr.

je liefh. zuster

Lena.

Terwijl mijnheer den brief las, sloeg mevrouw hem opmerkzaam gade.

„Wel, wat zeg je er van?” vroeg ze, zoo gauw hij den brief terzijde legde.

„Ja, vrouw, dat is zoo dadelijk niet te zeggen,” antwoordde hij. „'t Komt wel een beetje onverwachts, die uitnoodiging. Maar wat zeg jij er van?”

„Ik heb er den heelen middag al over loopen denken,

man," antwoordde mevrouw, „en ik geloof dat we Truus maar moeten laten gaan. 't Is voor haar een prachtige gelegenheid, om eens flink van de zeelucht te genieten. Ze zit hier meestal tusschen de muren, nietwaar?"

„Vind je niet, dat er bezwaren aan zijn verbonden?" vroeg mijnheer.

„O zeker," antwoordde mevrouw. „Nelly en Truus kennen elkander bijna niet, want in geen vijf jaar hebben ze elkander gezien. Maar Truus kan zich altijd nogal makkelijk schikken, dus dat zal ze bij Lena ook wel. Ernstige bezwaren zie ik niet. Jij wel?"

„Nee," antwoordde mijnheer peinzend, „nee, dat nu wel niet. Maar wat zal Truus zelf er van zeggen, denk je?" Mevrouw schoot in een lach.

„O, dat is niet moeilijk te raden," antwoordde ze. „Vanmiddag vertelde ze mij nog, dat ze zoo graag wou dat er iets heel, heel prettigs gebeurde. En toen ik haar vroeg wat ze „iets heel prettigs" noemde, zei ze: „Nou, dat ik eens uit logeeren gevraagd werd." Dus over het antwoord van Truus behoeven we niet in het onzekere te verkeerem." Glimlachend had mijnheer geluisterd.

„Zoo?" zei hij toen, „wil ons Truusje er zoo graag eens van door? Nu, dan moesten we haar maar laten gaan, dunkt me. Of heb jij liever dat ze thuis blijft?"

„Wel nee, man, ik zal het hier wel een beetje stil hebben, dat spreekt vanzelf. Maar ik vind ook dat we deze gelegenheid maar met beide handen aan moeten grijpen. Voor ons is zoo'n verblijf aan zee toch te kostbaar; dus zelf kunnen we nooit met haar gaan. En dan zouden wij toch ook nooit zoolang van huis kunnen. Is jou vacantie al bepaald?"

Plotseling trok mijnheer een bezorgd gezicht.

„Dat is waar ook," zei hij. „Eer ik vacantie kan krijgen zal het dit jaar wel winter worden. De Chef is ziek ge-

worden, en de dokter heeft hem een langdurige rustkuur voorgeschreven. En je weet het, als de Chef er niet is, mag ik geen vakantie nemen."

"Maar dan ben ik erg blij met de uitnodiging van Lena, man, want dan zou er van uitgaan voor Truus maar heel weinig komen."

"Ja," zei mijnheer, "t is een mooie oplossing. Praat jij dus morgen met Truus en schrijf aan Lena, dat we haar uitnodiging graag aannemen."

Mevrouw Manders beloofde het.

3. HET VERTREK

Den volgenden morgen ontbeet de familie Manders een half uur vroeger dan gewoonlijk.

"Hè," zei Truus verwonderd, toen moeder haar riep en zei dat ze gauw beneden moest komen voor het ontbijt, "waarom eten we zoo vroeg vandaag? Moeten we uit?"

"Nee melsje, dat niet," antwoordde moeder, "maar de Chef bij vader op het kantoor is ziek en nu moet vader vroeger weg."

Truus haastte zich dus en kwam bijtijds voor het ontbijt beneden.

Lachend vroeg vader haar of ze nog over de vakantie gedroomd had.

Truus schudde van neen.

"Moeder maakt toch altijd de plannen, dat weet u immers wel," plaagde ze terug. "Dus ik behoef er niet over te dromen."

"En moeder heeft nu een reuze-plan, juffertje. Maar ik mag er niets van vertellen. 't Is een groot geheim."

Vragend keek Truus naar moeder. Maar die deed al even geheimzinnig.

„Straks, als vader weg is, dan moet ik eens met je praten, Truus,” zei ze.

Vader trok een beleedigd gezicht.

„Wel ja, nu zul je nog maken dat mijn eigen dochter gaat verlangen dat ik maar gauw weg ga. 't Is mooi, hoor.”

Truus hield zich goed. Ze begreep wel, dat verder vragen haar niet helpen zou, maar slechts nieuwe plagerijen zou uitlokken.

Toch was ze erg nieuwsgierig. Vader plaagde wel graag, maar haar voorjokken deed hij nooit. Dus 't stond vast, dat er een plan was gemaakt voor de vacantie. Nauwelijks had vader dan ook de deur achter zich dichtgetrokken of ze vroeg:

„Moeder, wat hebt u voor een plan gemaakt?”

„Ik heb dat plan eigenlijk niet gemaakt, Truus,” antwoordde moeder. „Kom maar eens hier bij me zitten, dan zal ik je vertellen wat er aan de hand is.”

Truus schikte zich zwiijgend naast moeder op den divan. En toen vertelde moeder haar van den brief van tante Lena en de uitnodiging, die daarin stond.

Truus had stil geluisterd, maar toen moeder klaar was, riep ze uit:

„Ik zes weken naar zee? O, moeder, wat heerlijk! Ik mag toch?”

„Ja, Truus, je moogt gaan. Vader kan voorloopig geen vacantie krijgen door de ziekte van den Chef, dus zouden we veel meer thuis moeten blijven dan andere jaren. Daarom hebben vader en ik besloten de uitnodiging van tante Lena aan te nemen.”

„O, Moeder, wat heerlijk. Wanneer ga ik en waar logeert tante Lena?”

„Tante Lena logeert in een kleine villa tusschen Katwijk en Noordwijk. Vandaag gaat tante er zelf ook pas heen.

't Is nu Woensdag. Ik zal dadelijk aan tante Lena schrijven of het goed is dat je Maandag komt."

"Woensdag, Donderdag, Vrijdag, Zaterdag, Zondag, nog maar vijf dagen dus," telde Truus op haar vingers.

"Zóó ongeduldig," lachte mevrouw Manders, "dan mag ik wel dadelijk gaan schrijven. Je kunt zelf den brief wel even wegbrengen."

Ijverig haalde Truus moeders schrijfgereedschap en zoodra de brief klaar was, haastte ze er zich mee naar de post. Den geheelen dag hielp ze moeder zoo goed ze kon. 't Zou een drukke week worden had moeder gezegd, want er moesten nog allerlei jurken voor Truus gewasschen en gestreken worden.

Toen mijnheer Manders 's avonds thuiskwam en Truus hem in de gang hoorde, sprong ze hem tegemoet.

"Wel, wel," zei vader lachend, "is dat mijn bedaarde Truus? Ik behoef niet te vragen of moeders vacantieplan naar je zin is, meisje."

Lachend keek Truus vader aan.

"Ik vind het heerlijk, Vader," zei ze.

"Ik ook, meisjelief. 'k Hoop dat je veel zult genieten bij tante Lena."

Toen ze later met hun drieën in de huiskamer zaten, vertelde moeder, aan tante Lena geschreven te hebben, dat ze Maandag Truus zelf zou brengen.

't Leek mij het beste, en ik kan weer thuis zijn eer jij van 't kantoor komt, man," voegde ze er aan toe.

Reeds den volgenden dag kwam tante Lena's antwoord.

De schikkingen, die mevrouw Manders gemaakt had, vond ze uitstekend en ze zou Truus gaarne Maandag verwachten.

Nu volgden er nog een paar drukke dagen, waarin moeder alles voor Truus in gereedheid bracht. En daarna kwam de rustige Zondag, de laatste, dien Truus in langen tijd thuis zou doorbrengen.

„Wel, wei,” zei vader lachend.

„Moeder,” vroeg ze, toen ze uit de kerk thuis waren gekomen, „waar zou ik volgende week naar de kerk gaan?”

„Ja Truus, dat weet ik heusch niet,” antwoordde moeder.
„Tante schreef dat de villa halverwegen tusschen Katwijk en Noordwijk staat. Dus in één van die beide plaatsen zal het zijn. Misschien gaat tante wel eens in Katwijk, en ook wel eens in Noordwijk.”

„Is het een eind, Vader, van Katwijk naar Noordwijk?”
„Niet zoo erg ver, Truus. Je kunt het makkelijk loopen, en er zijn prachtige wegen door de duinen.”

Die laatste Zondag was voorbij eer men 't wist. 's Maandagsmorgens waren allen reeds vroeg op, want moeder en Truus zouden vroeg vertrekken, dan kon vader hen eerst nog naar den trein brengen.

Hartelijk nam Truus op het perron van vader afscheid.

„Schrijf maar dikwijls, meisjelief,” zei hij. „Denk er om, dat moeder en ik het heel stil hebben zonder jou.”

Truus beloofde het.

Toen de trein zich pas in beweging zette, zat ze ook eerst stil in haar hoekje. Maar langzamerhand werd ze wat drukker. Ze had moeder nog zooveel te vragen over de reis, en tante Lena en nichtje Nelly.

Moeder beantwoordde al haar vragen.

„Nee, de reis zou niet zoo lang duren. Ze gingen nu eerst met den trein van Utrecht naar Leiden en dan moesten ze per tram naar Noordwijk. Dáár zouden tante Lena en Nelly hen afhalen.”

„Zou het erg vreemd wezen, Moeder, met Nelly? Ik kan me haast niets meer van haar herinneren.”

„Dat went gauw genoeg, Truus,” antwoordde moeder.

„En,” zei ze wat zachter, om de andere passagiers, „je moet maar probeeren veel van Nelly te houden. Je zult het zien, dan gaat het heusch wel goed.”

Ernstig knikte Truus van ja en onwillekeurig dacht ze weer aan de woorden, die mijnheer Van Riet bij het begin der vacantie gesproken had.

In de eerste drukte die het logeerplan meebracht, had ze er niet zooveel aan gedacht. Maar gisteren en ook vandaag waren ze haar telkens weer in de gedachte gekomen. Zou ze misschien iets voor haar nichtje Nelly kunnen doen? Ze zou het wel willen, o zeker. Maar zou ze het ook kunnen?

Nu, wie weet, ze zou maar goed opletten. Dat had mijnheer Immers ook gezegd. „Ze moesten goed om zich heen zien of ze anderen ook tot een zegen konden zijn.”

4. EEN HARTELIJKE ONTVANGST

Hartelijk welkom, Marie, en jij ook, Truusje.” Met deze woorden en met uitgestrekte handen, trad mevrouw Van der Heide, Nelly's moeder, op de beide reizigsters toe, toen ze in Noordwijk de tram verlieten en zoekend om zich heen zagen.

„Hartelijk welkom,” herhaalde ze nog eens, terwijl ze mevrouw Manders de hand drukte, en Truus met een omhelzing begroette.

Achter haar stond, een beetje aarzelend, haar dochttertje Nelly. 't Meisje wierp onderzoekende blikken op Truus, alsof ze zeggen wilde: „Zoo, ben jij nu mijn nichtje?”

„Toe Nelly,” zei mevrouw Van der Heide, „blijf daar nu niet zoo stijf staan, maar zeg je tante en Truus goedendag.” Maar vóór Nelly nog doen kon wat haar moeder haar zeide, was mevrouw Manders reeds op haar togetreden en sloot haar hartelijk in de armen.

„Nel, Nel, wat ben jij groot geworden. 'k Zou je haast niet herkend hebben, als ik je alleen was tegengekomen,” riep ze uit.

„Kom,” zei mevrouw Van der Helde nu, „laten we nu gauw naar huis gaan, want jij hebt niet zoo erg veel tijd, hè Marie. Je moet al weer vroeg terug, schreef je me.”

„Hoe lang heb jij vacantie?”

„Ja,” antwoordde mevrouw Manders, „onze vacantie valt dit jaar in duigen. Er zal van uitgaan wel niets komen.” Terwijl de beide dames in druk gesprek vooruitliepen, volgden Truus en Nel, nog altijd wat stijf en verlegen. Van terzijde wierp Truus een blik op haar nichtje. Wat zou Nelly wel van haar denken, dat ze zoo stil was en niets zei? Maar wat moest ze nu tegen dit haar nog zoo vreemde nichtje zeggen?

Gelukkig schoot haar iets te binnen.

Ze zou maar wat over school gaan praten.

„Hoe lang heb jij vacantie, Nelly?” vroeg ze.

„Tot 1 September,” was het antwoord, „en jij?”

„Ik ook,” zei Truus. „Vind je het niet heerlijk om de heele vacantie aan zee te zijn?”

Er kwam een bijna ontevreden uitdrukking op Nelly's gezicht.

„Och,” zei ze schouderophalend, „ik ben al zoo dikwijls

uit geweest met moeder. Verleden jaar zijn we naar Zwitserland geweest. Dat was nog eens wat anders dan hier."

"Naar Zwitserland?" riep Truus verbaasd uit, terwijl ze haar heele verlegenheid vergat, „naar Zwitserland?" en toen met een bewonderenden blik om zich heen:

„Maar ik vind het hier toch ook prachtig. Jij niet?"

„Och," zei Nelly, terwijl ze nog eens haar schouders ophaalde.

In de grootste verbazing bekeek Truus haar nichtje.

Hoe was het mogelijk, om niet dolblij te zijn, als je je heele vakantie aan zee mocht doorbrengen. Ze begreep er niets van.

Op dat oogenblik keerde mevrouw Van der Heide zich om en wenkte de beide meisjes om bij haar te komen. Truus liep vlug op haar toe, terwijl Nelly langzaam volgde. „Kijk, Truus," zei mevrouw Van der Heide, „daar ligt ons huis."

„O," riep Truus uit, „wat mooi, Tante. 't Ligt midden tusschen de duinen."

„Ja," stemde mevrouw Van der Heide toe, „'t is een mooi en rustig plekje. Net goed voor mijn bleekneus, om weer wat kleur op te doen, en 't zal voor jou ook wel goed zijn, Truus."

De „bleekneus" antwoordde niet, maar mevrouw Manders zei: „We waren ook zoo blij met je uitnoodiging, Truus en ik, nietwaar meisje?"

Lachend knikte Truus van ja.

„'t Is hier prachtig, hè moeder?" zel ze.

Glimlachend keek mevrouw Van der Heide in het opgewonden gezichtje van haar nichtje en toen wierp ze een blik op haar dochtertje, maar met een zucht wendde ze haar hoofd weer af.

Nelly scheen de blijdschap van Truus over de mooie

„'t Ligt midden tusschen de duinen.”

omgeving niet te deelen. Onverschillig keek ze om zich heen.

Na nog eenige duinen op- en afgeklommen te zijn, had het kleine gezelschap de villa, waar mevrouw Van der Heide verblijf hield, bereikt.

„Welkom, Truus,” zei haar tante nog eens, toen ze binnen-traden, „'k hoop, dat je hier een prettigen tijd met Nelly zult hebben.”

En in haar hart dacht ze: „Misschien is 't wel goed voor mijn dochtertje eens een tijdlang met haar nichtje om te gaan. 't Schijnt me een goed en eenvoudig kind te zijn.” Eerst bracht mevrouw Van der Heide haar gasten nu naar de beide slaapkamers, die ze gehuurd had.

„Kijk, Truus,” zei ze, „deze kamer moet je met Nelly deelen. Zou je hier wel kunnen slapen, denk je?”

„O ja, Tante, best,” lachte het meisje. „En hoor eens, hoe fijn, je hoort de zee ruischen.”

„Ja,” antwoordde mevrouw Van der Heide, „dat vind ik ook zoo prettig. 't Is net, of je er door in slaap wordt gezongen. Nelly geeft er niet om.”

Toen wendde ze zich tot haar dochttertje:

„Nel,” zei ze, „blijf jij nu even hier met Truus, totdat ze zich wat verfrist heeft van de reis. Tante Marie gaat dat even in mijn slaapkamer doen. Over een kwartier verwacht ik jullie beneden om koffie te drinken.”

„Goed, Moeder,” antwoordde Nelly onverschillig.

De kamer daarnaast was de slaapkamer van mevrouw Van der Heide.

Vlug bracht mevrouw Manders haar kleeren wat in orde, waschte zich de handen en zei vroolijk: „Ziezo, ik ben klaar. Je ziet, ik heb geen kwartier noodig.”

„Dat wist ik wel,” glimlachte mevrouw Van der Heide, „ga maar gauw mee naar beneden, dan kunnen wij nog even praten eer de meisjes komen.”

Dit zeggend ging zij haar bezoeker voor naar een kamer beneden, waar de koffietafel reeds gedekt stond. Vanuit de openstaande ramen had men een schitterend vergezicht over de duinen.

„He,” zei mevrouw Manders, diep ademhalend, „wat is het hier heerlijk. 'k Zou hier ook wel zes weken willen blijven.”

„Welnu, doe het,” antwoordde mevrouw Van der Heide, „je zult mij hartelijk welkom zijn.”

„Nee, nee,” weerde mevrouw Manders af, „ik zou immers niet kunnen, Otto krijgt geen vacantie en ik kan toch mijn man niet zoo lang alleen laten.”

„Nee, dat is zoo,” gaf mevrouw Van der Heide ten antwoord, en toen zuchtend: „Nelly en ik zijn maar alleen, wij zijn door niets gebonden.”

„Ja,” zei mevrouw Manders levendig, „dat hebben Otto

en ik al zoo vaak tegen elkander gezegd. Wat een geluk dat je Nelly hebt; wat zou je anders eenzaam zijn achtergebleven na het verlies van je man."

"O ja," gaf mevrouw Van der Heide toe, „maar wat zou het voor Nelly veel beter geweest zijn, als zij haar vader had mogen houden. Ik vrees — ik vrees — dat ik wel eens te zwak voor haar ben."

Aan de opmerkzame oogen van mevrouw Manders was de ontevreden en onverschillige trek in Nelly's gezicht niet ontgaan. Daarom begreep zij nu haar schoonzuster dadelijk en antwoordde zacht:

„Lena, zouden wij het beter weten wat goed voor ons is dan God, in Wiens Hand al onze paden zijn? Die ons leidt van stap tot stap? En het ons beloofd heeft, ons alles te zullen geven, wat wij waarlijk noodig hebben?

En dat je wel eens te zwak bent voor Nelly? Och Lena, opvoeden is een moeilijk, maar ook heerlijk werk. En God heeft gezegd, dat indien ons wijsheid ontbreekt, wij ze maar van Hem moeten begeeren, dan zal Hij ze ons overvloedig schenken."

Peinzend knikte mevrouw Van der Heide van ja.

Maar nu werden de beide dames in hun gesprek gestoord door de binnenkomst der meisjes.

„Zoo kinderen, zijn jullie daar?" zei mevrouw Van der Heide. „We gaan maar dadelijk koffiedrinken, want tante Marie heeft niet veel tijd. Dan kunnen we na de koffie nog een kleine wandeling maken en daarna tante naar de tram brengen."

Zoo gebeurde het ook en heel spoedig waren de paar uren, die mevrouw Manders nog had, verstreken.

Hartelijk nam Truus van haar moeder afscheid en gaf haar nog vele, vele groeten mee voor vader.

„Trouw schrijven, meisjelief," fluisterde mevrouw Manders haar nog in het oor.

„Instappen, instappen,” riepen de conducteurs. Nog één oogenblikje en daar reed de tram heen. Mevrouw Manders leunde uit het raam en wuifde zoolang ze nog maar iets van haar dochtertje zien kon.

Toen liet ze zich met een lichten zucht op haar plaats neervallen.

5. DE EERSTE KENNISMAKING

„Ziezoo, meisjes,” zei mevrouw Van der Heide den volgenden morgen, nadat ze met hun drietjes het ontbijt hadden gebruikt, „ziezoo, we trekken er maar dadelijk op uit. 't Is prachtig weer, dus het zou jammer zijn om binnen te blijven.”

„Hè, Moeder, wat vervelend,” pruttelde Nelly, „ik zou juist een brief aan Ada willen schrijven. 'k Heb haar beloofd, dat ik dit gauw zou doen. Gaat u maar alleen uit met Truus.”

„Maar Nelly,” antwoordde haar moeder, „dien brief had je wel eerder kunnen schrijven, dunkt me.” „En,” voegde ze er zachter aan toe, „vind je het wel aardig tegenover Truus, dat je al dadelijk niet met haar uit wil?”

„O, Moeder, ik kan nog dikwijls genoeg met Truus uitgaan en Ada is mijn beste vriendin. Ik kan haar heusch niet langer laten wachten. U vindt het wel goed, hè?” en zonder verder antwoord af te wachten liep Nelly de kamer uit naar boven.

Zuchtend keerde mevrouw Van der Heide zich nu tot haar nichtje, die met verwondering dit tooneeltje had gadeslagen. Zóó was ze het thuis niet gewend. Als moeder een plannetje maakte, was het altijd even prettig en deed zij het o zoo graag. Bovendien begreep ze er niets van, waarom Nelly met dit prachtige weer liever binnen zat en brieven schreef, dan dat ze een fijne wandeling maakte.

„Kom, Truus, dan gaan we van morgen maar samen wandelen. Eer Nelly haar brief geschreven heeft, is ze toch niet tevreden, dus moet je het voor dezen keer maar met mij alleen doen.”

„'t Geeft niet, hoor Tante,” antwoordde Truus, terwijl ze vertrouwelijk haar arm door dien van haar tante stak.

Hoe het kwam had Truus niet kunnen zeggen, maar tegenover haar tante voelde ze niets van de verlegenheid, die haar anders meestal hinderde in den omgang met vreemde menschen. En toch had ze tante Lena in geen vijf jaar gezien, evenmin als haar nichtje Nelly. Bij dat laatste bezoek van tante Lena was oom Leo ook nog geweest. Maar nu was oom Leo allang dood. Zouden tante Lena's oogen daarom altijd nog zoo droevig staan? dacht Truus bij zich zelve, terwijl ze naast haar tante voortliep.

„Wat ben je stil, Truusje,” begon tante het gesprek.

„Vind je het erg vervelend, dat Nelly niet bij ons is?”

„Welnee, Tante, ik vind het wel prettig zoo met u alleen uit. Waar gaan we heen?”

„We zullen maar een wandeling door de duinen maken, Truus. Op het strand heb ik een tentje staan, dat ik voor ons afgehuurd heb, maar 't lijkt me aardiger om daar met z'n drietjes heen te gaan. Dat kunnen we vanmiddag wel doen, dunkt me.”

„Wat leuk, Tante, een tent voor ons alleen,” antwoordde Truus.

„Ja, het is een gezellig zitje. Onze stoelen staan er in en wat boeken heb ik er heengebracht, 't zal je er best bevallen.”

Al klauterend waren ze op een hoog duin gekomen, van waar men een prachtig vergezicht had over de zee.

„O, Tante, Tante,” zei Truus terwijl ze vol bewondering om zich heen keek, „wat is het hier toch mooi.”

Met volle teugen ademde ze de frissche zeelucht in.
„Willen we hier even gaan zitten?” stelde tante voor.
„We hebben nog tijd genoeg.”
Zwijgend zette Truus zich naast haar tante neer. Peinzend dwaalden haar oogen over de wijde watervlakte, die als een spiegel zoo effen en glad was.
„Nee, ik begrijp het niet,” zei ze plotseling halffluid.
„Wat begrijp je niet, Truusje?” vroeg tante.
Verschrikt keek Truus op. Ze had er niet aan gedacht dat haar tante naast haar zat, toen ze die woorden sprak. Nu moest ze wel antwoorden en aarzelend zei ze:
„Gisteren deed Nelly net, of ze liet hier niet erg mooi vond. Dat begrijp ik niet goed, Tante.”
„Wel,” antwoordde tante, „weet je hoe dat komt, Truus? Nelly heeft al veel mooie plaatsen gezien en heeft een heeleboel dingen, die andere meisjes van haar leeftijd niet hebben. En, Truus, ik vrees dat mijn Nelly daar lang niet dankbaar genoeg voor is. Maar kom,” voegde ze er aan toe, „ik hoop dat jullie met z'n beidjes hier een heel prettigen tijd zult hebben.”
Toen Tante en Truus thuishkwamen, zat Nelly met een verveeld gezicht in de huiskamer.
„Wat bent u lang weggebleven, Moeder, de koffietafel is allang gedekt.”
„Zoo,” antwoordde mevrouw Van der Heide, „heb jij je een beetje verveeld? Eigen schuld, meisje, dan had je maar mee moeten gaan. Truus en ik hebben een heerlijken morgen gehad, nietwaar Truus?”
„Ja, 't was fijn in de duinen, Nelly, maar ik vind het toch veel prettiger als jij ook meegaat,” voegde ze er hartelijk aan toe.
„Vanmiddag, hoor Truus,” beloofde tante Lena. „Je bent zeker klaargekomen met je brief, is 't niet, Nel?”
„O, ja Moeder, allang,” antwoordde Nelly.

Na de koffie ging mevrouw Van der Helde eerst een uurtje rusten. Nelly drong er wel op aan, om dadelijk uit te gaan, maar haar moeder liet zich niet overhalen.

„Nee, Nel, dat doen we niet. Ga jij en Truus maar zoo lang wat buiten zitten en zoekt de dingen bij elkaar die je mee wilt nemen naar de tent, dan gaan we om twee uur direct op het pad.”

Samen zochten de twee meisjes een paar boeken uit, terwijl Truus nog een handwerkje gereedlegde.

„Ga je handwerken?” vroeg Nel verwonderd.

„Misschien wel een poosje,” antwoordde Truus.

„Weet je,” voegde ze er vroolijk aan toe, „eer ik van huis ging heb ik fluweel gekocht en zij om een kussen voor moeder te borduren. 'k Zou het zoo aardig vinden, als ik dat mee kon brengen, als ik naar huis ging.”

„Ik houd niet van borduren,” zei Nelly.

„Maak jij dan nooit wat voor je moeder?” vroeg Truus verwonderd.

„Welnee, als moeder een kussen of een kleedje wil hebben met haar verjaardag, dan koop ik het klaar in den winkel.”

„O, maar dat is niets aardig,” vond Truus. „Moeder is altijd veel blijer als ik het zelf gemaakt heb, dan dat ik het zoo gekocht heb.”

Nelly antwoordde niet. Dacht ze misschien bij zich zelf, dat zij er zich haast nooit om bekommerde, wat haar moeder prettig vond? Dat ze altijd maar alleen op haar eigen genoegen bedacht was?

Want in werkelijkheid was dit toch zoo. Mevrouw Van der Helde had haar dochttertje van jongsaf altijd te veel toegegeven. Toen Nelly's vader nog leefde, had dit niet zoo erg gehinderd, want zoo klein als Nelly toen nog was, toch wist ze reeds, als vader eenmaal „nee” zei, dat het dan ook „nee” was. Maar toen vader gestorven was, wist Nelly het al heel gauw, hoe ze het aan moest leggen, om

haar willetje door te drijven. Als ze wou, ja, dan kon ze ook wel heel lief zijn, maar toch, er dreigde groot gevaar dat Nelly van der Heide zou opgroeien tot een verwend, stijfhoofdige meisje, dat voor niemand iets overhad dan voor zichzelf.

6. GRIETJE

Het was een paar weken later.
H Truus Manders genoot nog altijd van het vrije, vroolijke leven aan zee.

„'t Is hier verrukkelijk, Tante,” herhaalde ze, zoo dikwijls als mevrouw Van der Heide vroeg hoe het haar aan zee beviel. Ze zag er dan ook frisch en vroolijk uit, als ze in haar eenvoudige katoenen jurk langs de zee liep of in de duinen stoeide met haar nichtje Nelly.

't Scheen alsof de prettige, opgewekte stemming van Truus zich langzamerhand ook meedeelde aan Nel. De ontevreden buien, waarvan Truus de eerste dagen getuige was geweest, kwamen maar heel zelden meer voor. Met een tevreden glimlach kon mevrouw Van der Heide de twee meisjes soms gadeslaan, als ze samen arm in arm er op uit trokken.

De brieven, die Truus naar huis schreef, bevatten dan ook niets dan prettige berichten.

„Gelukkig maar dat Truus het zoo goed maakt bij tante Lena,” zeiden de heer en mevrouw Manders vaak tot elkaar.

„Ze zou het hier toch wel saai hebben gehad, want al haar vriendinnen zijn uit de stad.”

„Kinderen,” zei mevrouw Van der Heide op zekeren middag, nadat ze met elkander koffie hadden gedronken, „jullie moet vanmiddag maar eens samen uitgaan. Als ik straks gerust heb, wil ik nog wat brieven schrijven, dus

blijf ik liever thuis. Wat denken jullie te doen? Ga je wandelen of wil je naar de tent? Dan zal ik jullie den sleutel geven."

„Wat wil jij het liefste, Nel?" vroeg Truus.

„Ik wil graag naar de tent," was het antwoord. „'k Heb zoo'n mooi boek, dat kan ik dan fijn uitlezen."

„En ik wil ook graag naar de tent," lachte Truus, „je weet wel waarom."

„Zeker om te handwerken," raadde Nel. „Bah, hoe heb je er zin in!"

„Dus de tent zal het wezen," besliste mevrouw. „'t Komt prachtig uit, dat jullie allebei hetzelfde willen."

Dit zeggend, gaf ze aan Nel behalve den sleutel van het houten tentje ook nog wat fruit.

„Een prettige middag, hoor," wenschte ze nog eer ze naar boven ging.

't Duurde niet lang meer of de beide meisjes begaven zich op weg. Toen ze aan de laatste duinenrij gekomen waren, renden ze lachend naar beneden, en stonden toen spoedig voor hun strandtent.

Nel opende de deur.

„Kom u binnen," noodigde ze Truus met een diepe buiging. Truus proestte het uit.

„Wat doe je weer mal, Nelly," plaagde ze.

„Noem jij het maar mal, als ik beleefd tegen je ben," antwoordde Nel met een beleedigd gezicht.

De meisjes klaptten hun stoelen open, zochten zich een gezellig plekje en spoedig was Nel verdiept in haar boek, terwijl Truus ijverig aan haar kussen borduurde.

Geruimen tijd bleef het stil in het tentje. Af en toe keek Truus eens op van haar werk. Peinzend liet ze dan haar blik over de zee dwalen, die daar als een zilveren spiegel voor haar lag.

Plotseling schrikten de twee meisjes op. 't Gebeurde maar

.... renden ze lachend naar beneden.

zelden, dat ze hier op dit eenzame strandgedeelte gestoord werden.

Er stond voor hun tentje een meisje, met een mandje aan den arm.

„Nog fruit of chocolade noodig?” vroeg ze beleefd.

Reeds wilde Nelly een weigerend antwoord geven, maar werd hierin verhinderd door Truus, die van haar stoel opsprong en in haar taschje naar haar beursje zocht.

„Wil je wat koopen, Truus?” vroeg Nel verwonderd.

„We hebben toch fruit?”

„Dan tracteer ik vanmiddag eens op chocolade,” was het vroolijke antwoord. „'k Heb reuzen trek in een reep. Jij ook?”

„Ja, ik lust er ook wel een,” gaf Nel toe.

„En één voor tante Lena, dus drie reepen chocolade dan,” verzocht Truus aan het meisje.

Nadat ze de reepen in ontvangst had genomen en 't meisje betaald had, vroeg ze:

„Woon je in Katwijk?”

„Nee, jongeuffrouw,” was het antwoord. „Ik woon daarginds in de duinen in het visschershuisje. Ik heb u al dikwijls gezien, als ik met mijn mandje naar het strand ging om fruit te verkoopen.”

„O,” zei Nelly nu, „dan woont ze in dat huisje, dat je zien kunt als je bij ons huis op het duin staat, weet je wel, Truus? Maar ik dacht dat daar alleen een oude man in woonde,” vervolgde ze vragend tegen het visschersmeisje. „Dat is mijn grootvader,” vertelde deze gewillig verder. „We wonen samen, grootvader en ik.”

„Waar zijn je vader en je moeder dan?” vroeg Truus nieuwsgierig verder.

Maar even later had ze spijt van haar vraag.

Er kwam een schaduw over het gezicht van het visscherskind, toen ze zei:

„Vader is verdronken, toen ik nog heel klein was en twee jaar geleden is moeder ook gestorven. Nu zijn we nog maar met z'n beidjes. Grootvader ver-

Grietje

huurt 's zomers zijn boot aan de badgasten en ik verkoop chocolade en fruit op het strand."

"O, dat is leuk," viel Nelly nu in. "Zeg Truus, we zullen aan moeder vragen, of wij ook eens mogen varen in de boot van haar grootvader. Zou jij durven?"

"Ja hoor, ik wel," antwoordde Truus.

"'t Is heelemaal niet gevaarlijk," zei het visschersmeisje. "Grootvader gaat altijd zelf mee en hij kan zoo goed met de boot overweg."

"Nu, dan mogen wij best, je zult het zien," besliste Nelly. "Hoe heet je eigenlijk?" vroeg ze toen aan het visscherskind.

"Grietje van der Horst, jongejuffrouw," was het antwoord. "Grootvader heet ook Van der Horst, maar iedereen noemt hem ouwe Klaas."

"Goed," zei Nelly vroolijk, "dan gaan wij varen in de boot van ouwe Klaas en jij mag ook mee, Grietje."

"Maar we moeten het eerst nog vragen," zei Truus voorzichtig.

"O, we mogen vast," antwoordde Nel. "Als ik iets heel graag wil, dan mag ik altijd van moeder."

Grietje ging nu met een beleefden groet verder.

Wat zou dat fijn zijn als grootvader met die twee meisjes ging varen en zij zelf ook mee mocht.

't Schenen aardige meisjes te zijn. Vooral die eene, die Truus heette, zag er lief uit.

"Moeder," zei Nelly toen ze met Truus dien middag thuis kwam, "k zou zoo vreeselijk graag iets willen. Doet u het? Toe, zeg nu ja."

"Nee, nee, Nel, dat gaat zoo maar niet," lachte mevrouw Van der Heide, "je zult mij toch eerst moeten vertellen wat het is, dat jij zoo heel erg graag wilt."

Nu vertelde Nelly van de ontmoeting die ze gehad hadden met Grietje van der Horst, en wat ze hun verteld had.

„Toe Moeder, we willen zoo graag eens gaan varen met haar grootvader. Mag het?”

Mevrouw Van der Heide trok een bedenkelijk gezicht.

„Je weet, dat ik niet tegen varen kan, dus dat ik niet met jullie mee kan gaan, kind,” antwoordde ze.

„O, Moeder, maar dat behoeft ook niet. We kunnen best met ouwe Klaas en met Grietje alleen gaan. Truus en ik zijn niets bang.”

Glimlachend keek mevrouw Van der Heide van de eene naar de andere.

„Weet je wat ik doen zal?” zei ze toen. „Ik zal eens kennis met ouwe Klaas gaan maken en daarna zullen we zien.”

7. EEN BOOTTOCHTJE

Mevrouw Van der Heide hield woord. Een paar dagen later ging ze, vergezeld van Nel en Truus, naar het huisje van Klaas van der Horst. „Als hij maar niet uit is, Moeder,” had Nelly onderweg nog gezegd.

’t Viel mee. Klaas was thuis. Of liever, hij zat vóór zijn huisje op een bank. Beleefd stond hij op en nam zijn hoed af toen mevrouw Van der Heide hem naderde.

„Mooi weertje, mevrouw, mooi weertje,” zei hij, nadat hij zijn bezoekers gegroet had.

„Ja,” antwoordde mevrouw, „’t is heel mooi weer. En daar zijn we erg blij om, want, weet je, deze meisjes willen zoo dolgraag eens een uurtje varen op

„Mooi weertje, mevrouw.”

zee. We hebben van uw kleindochtertje Grietje gehoord, dat u wel vaker met badgasten gaat varen. Maar voor ik met u afspreek, zou ik graag willen weten of zoo'n tochtje niet gevaarlijk is."

"Gevaarlijk, mevrouw? Met zulk een gladde zee, als het nu is? Nee hoor mevrouw, gevaar is er niet bij. 't Zal wel een heel genoeg zijn voor de jongedames, dat belooft ik u."

"Ziet u wel, Moeder?" zei Nelly nu.

Glimlachend keek mevrouw Van der Heide naar haar dochtertje.

"Ja ziet u," vervolgde ze toen tegen Van der Horst, „ik zelf kan niet tegen varen. Dus ben ik genoodzaakt de zorg voor mijn nichtje en mijn dochtertje aan u toe te vertrouwen. De meisjes zouden het ook heel prettig vinden, als u uw kleindochtertje mee wilde nemen."

"Dat kan, mevrouw, dat kan," antwoordde de oude visscher.

"Grietje," riep hij toen naar binnen, „kom eens even hier." Grietje had allang gemerkt met wie haar grootvader aan het praten was, maar bescheiden als ze was bleef ze binnen. Nu kwam ze haastig aan de deur.

"Grietje," vroeg Van der Horst, „heb jij wel zin om met die jongedames en mij een poosje te gaan varen?"

"Ja, grootvader, ik wel hoor," antwoordde ze met een half verlegen blik op mevrouw Van der Heide, die haar echter vriendelijk toelachte.

"Dus dat is afgesproken," zei ze vroolijk, „Grietje gaat met Truus en Nel en haar grootvader varen."

Nog een poosje bleef mevrouw Van der Heide met den ouden visscher praten, terwijl de drie meisjes de duinen op- en afklauterden. Grietje was in vlugheid de twee anderen de baas. Telkens hoorde men haar helder lachen, als ze het eerst bovenop het duin stond.

Toen mevrouw Van der Heide met Truus en Nel afscheid

nam van ouwe Klaas en Grietje, was het boottochtje op den volgenden dag bepaald. „Als het weer tenminste goed blijft,” had mevrouw er bijgevoegd.

Maar na een onderzoekenden blik op de lucht had Klaas gezegd, dat ze daar niet bang voor behoefde te zijn.

Op den terugweg zei Truus:

„Ik vind die Grietje heel aardig. Jij ook, Nel?”

„Jawel,” antwoordde Nelly aarzelend, „maar het is toch maar een gewoon visscherskind.”

Hartelijk schoot Truus in een lach.

„Welnu, wat zou dat, Nel!” riep ze uit. „Al ben je een gewoon kind, daarom kun je toch wel aardig zijn?”

„Zeker, Truus,” antwoordde mevrouw inplaats van haar dochtertje. „Ik heb er ook niets tegen als jullie Grietje eens op visite vraagt. Me dunkt, op een Zondag zou het wel gaan, want ik denk dat ze in de week niet zooveel tijd heeft.”

Dien avond werd er over bijna niets anders gesproken dan over het boottochtje. Nog wel driemaal liepen Truus en Nel naar buiten om naar de lucht te zien.

Maar gelukkig kreeg ouwe Klaas gelijk. Het weer hield zich best en toen de meisjes den volgenden morgen opstonden, was het een stralende zomerdag.

Het tochtje zou om elf uur plaats hebben, maar lang voor den afgesproken tijd stonden Truus en Nel klaar. Mevrouw gaf hun een mandje met boterhammen en versnaperingen mee.

„'k Heb er maar flink wat ingedaan, kinderen,” zei ze, „want Klaas en Grietje zullen ook wel wat lusten.”

Zelf bracht ze de twee meisjes, toen het tijd was, naar het strand. De boot van Klaas lag reeds klaar en Grietje stond op het strand naar hen uit te zien. Vroolijk wuifde ze met haar zakdoek toen het groepje naderde.

.... begon de boot zich langzaam van het strand te verwijderen.

Dat gaf een pret, toen ze een voor een door Klaas, die op bloote voeten in het water plaste, naar de boot werden gedragen.

„Zul je goed voor mijn meisjes zorgen, Klaas?” vroeg mevrouw hem nog eens.

„Wees maar gerust, mevrouw, ik zal goed op hen passen,” antwoordde de visscher. Toen klom ook hij in zijn boot. Nog even wuifde hij met zijn hoed, toen maakte hij de touwen los en daar begon de boot zich langzaam van het strand te verwijderen. Een poosje bleef mevrouw Van der Heide haar nazien, maar toen keerde ze naar huis terug.

Laat in den middag keerden Truus en Nel ook huiswaarts, met roode wangen en opgewonden van plezier.

„’t Was toch zóó heerlijk geweest, zóó heerlijk, ze zouden het wel alle dagen willen doen.”

„Maar ik niet,” antwoordde mevrouw. „Ik ben blij, dat ik jullie weer thuis heb. Waar is Grietje?”

„Met haar grootvader naar huis gegaan, Moeder,” antwoordde Nel.

„Hebben jullie haar nog gevraagd eens hier te komen?”

„O ja, Tante,” zei Truus levendig, „en ze wil heel graag.”

„Maar ik vind het niet leuk, hoor Moeder,” zei Nel. „Als Grietje er bij is, praat Truus veel meer met haar dan met mij. Op den weg naar huis ook, hebben ze een heelen tijd zachtjes loopen praten. Ik kon er niets van hooren.”

„Dan zal het een geheimpje voor je geweest zijn, Nel,” antwoordde mevrouw vroolijk. „Je moet ook niet zoo nieuwsgierig zijn.”

Truus kreeg een kleur, maar vertelde niet, waarover zij met Grietje gesproken had.

8. HET GEHEIM

Zoo langzamerhand begon de vacantie ten einde te loopen. „Nog maar één week,” zuchtte Nelly van der Heide, „dan moeten we weer naar school.”

„Ja, nog maar één week,” herhaalde Truus, en ze zuchtte ook.

Of het echter was, omdat de vakantie bijna om was, of omdat ze naar huis begon te verlangen, dat had ze zelf niet kunnen zeggen. Misschien was het wel om beide oorzaken.

O zeker, ze had volop van haar vakantie genoten hier aan zee. Tante Lena was heel lief voor haar geweest. En Nelly? Och, de omgang met haar nichtje was Truus wel wat tegengevallen. Nel was erg ongelijk geweest. De eerste dagen, die ze hier gelogeed had, was Nel knorrig en ontevreden, toen was enkele weken alles heel goed gegaan en nu was de laatste dagen haar boos humeurtje weer teruggekeerd. Vooral sinds Truus zich nogal eens met Grietje, het visschersmeisje, bemoeide, was Nel dikwijls knorrig. 't Scheen wel, alsof ze er jaloersch om was.

Gisterenmiddag nog had Truus vriendelijk aan Nel gevraagd of ze mee ging wandelen. Maar boos had het meisje geantwoord:

„Nee hoor, ik heb geen zin. Ga maar met Grietje.”

Als tante Lena er bij was, dan deed Nel niet zoo. Ze was dan ook wel eens uit haar humeur, maar toch nooit zoo erg als wanneer ze samen waren.

En toch zou Truus nog een paar maal naar Grietje toe moeten gaan. Ze vond het wel jammer, dat Nelly het niet goed hebben kon en er soms boos om werd, maar er was niets aan te doen: het *moest*. Maar gelukkig, 't zou nog maar twee dagen duren en dan zou Nel wel begrijpen waarom ze zoo dikwijls naar Grietje was geweest. Over een paar dagen zou Nelly jarig zijn. Truus had er al dikwijls over gedacht waarmee ze haar nichtje op dien dag verrassen kon. 't Was erg moeilijk geweest, want Nel bezat al zooveel mooie en aardige dingen.

Op zekeren keer had ze echter plotseling een goed idee

gekregen. 't Was op dien dag geweest, toen ze het boottochtje gemaakt hadden met Grietje en haar grootvader. Grietje had in de boot een doosje bij zich gehad, dat geheel versierd was met mooie rose schelpjes. Truus en Nel hadden het allebei om het hardst bewonderd. Grietje had verteld, dat ze zelf de schelpjes gezocht en er het doosje mee versierd had.

Lachend had Nel toen gezegd: „Dat is net iets voor jou, Truus. Jij maakt ook alles graag zelf. Ik wil wel zoo'n doosje hebben, maar niet als ik het zelf moet maken.”

Terstond had Truus toen het plannetje bedacht om ook zoo'n doosje te maken en het Nel met haar verjaardag te geven. Natuurlijk moest het een geheim blijven, want anders was de aardigheid er af.

Onderweg hadden zij en Grietje toen het fluistergesprek gevoerd, waar Nel al dadelijk een beetje boos om was geweest. Maar later was het nog erger geworden. Eerst was ze verschillende keeren met Grietje meegegaan om de rose schelpjes te zoeken. En later moest ze weer telkens naar haar toe, om het doosje met de schelpjes te bewerken. Ze had tante Lena wel in vertrouwen genomen, maar die had haar moeten beloven er vooral niets van aan Nel te zeggen.

Maar gelukkig zou nu al die geheimzinnigheid gauw uit zijn. Morgen was het Nels verjaardag en dan zou ze het doosje krijgen.

„Nel,” zei Truus dien middag, „ik ga nog een poosje naar Grietje toe, hoor.”

„Al weer,” zei Nel, terwijl er een diepe rimpel tusschen haar oogen kwam, „en we zouden vanmiddag naar het dorp gaan om koekjes te koopen voor mijn verjaardag. Nu, je moet het zelf weten, dan ga ik maar met moeder alleen,” en boos draaide Nel zich om.

Juist kwam mevrouw Van der Heide de kamer binnen.

„Wat is hier aan de hand?” vroeg ze. „Toch geen gekibbel, hoop ik?”

„Och Moeder,” antwoordde Nelly, „nu moet Truus vanmiddag al weer naar Grietje. Ze wil niet eens met ons mee om koekjes te koopen. Dan gaan wij maar samen, hè?”

Even wierp mevrouw Van der Heide een blik van verstandhouding op haar nichtje.

„Toe Nel,” zei ze toen, „nu niet knorrig zijn. Truus zal best haar reden hebben, waarom ze naar Grietje moet.” Schouderophalend keerde Nelly zich om.

’t Zou ook wat zijn, die reden. Ze was liever bij Grietje dan bij haar, dat was alles. Nu, ze moest het zelf maar weten.

In de gang had Truus nog een fluistergesprek met tante Lena.

„Tante,” vroeg ze, „mag ik Grietje voor morgen óók vragen? ’k Zou het zoo prettig vinden. Ze heeft me zoo aardig geholpen om dat doosje voor Nel te maken.”

Even overlegde tante bij zichzelf.

Nel scheen niet erg van Grietje te houden. En zou ze haar dan toch op haar verjaardag vragen? Maar kom, als ze morgen het mooie doosje zag en dus begreep waarom Truus zoo dikwijls naar Grietje was geweest, dan zou die boosheid vanzelf wel over zijn. ’t Was een beetje jaloerschheid van Nelly, maar meer ook niet.

„Ja, ’t is goed, Truus, vraag haar maar,” antwoordde ze dus. „Kom je nu gauw naar huis als je klaar bent?”

„Dadelijk, Tante. We hebben zoowat nog een uurtje werk, zegt Grietje.”

„Goed, dan zijn wij in dien tijd klaar met boodschappen doen. Dan kunnen we verder den avond nog gezellig bij elkaar zijn.”

Truus haastte zich weg. Toen ze bij Grietje kwam, had

Het doosje met de schelpjes.

deze het doosje en de schelpjes al klaargezet. IJverig begonnen de twee meisjes nu te werken en na een uurtje stond het doosje geheel klaar.

't Was keurig uitgevallen, zei Grietje.

„Zou ik het nu mee naar huis nemen?” vroeg Truus.

„Nee,” antwoordde Grietje, „dat kan niet, de lijm is nog niet heelemaal droog. Laat mij het morgenochtend maar brengen, dat is veel beter. Dan heb je ook geen kans dat Nel het te vroeg te zien krijgt.”

„Ja, dat is zoo,” stemde Truus toe.

„Maar kom je dan vooral vroeg? En vraag dan aan je grootvader of je blijven mag, want ik mocht je van tante op visite vragen.”

Nadat Grietje dit beloofd had, namen de beide meisjes afscheid van elkaar.

9. EEN DROEVIGE VERJAARDAG

Den volgenden morgen was Truus vroeger dan gewoonlijk wakker. Haar eerste gedachte gold Nelly. Een blik naar het ledikant aan de andere zijde van de kamer overtuigde haar, dat deze nog rustig sliep.

Heel zachtjes verliet Truus nu haar bed. Maar terwijl ze bezig was zich aan te kleeden, hoorde ze opeens een geeuw achter zich. Ze keerde zich om, en daar ontmoette ze de lachende oogen van haar nichtje.

Nelly wilde aanstalten maken om óók op te staan, maar voor ze het nog doen kon, liep Truus op haar toe.

„Wacht even,” zei ze vroolijk, „laat mij je eerst even feliciteeren.” Ze deed haar gelukwensch van een hartelijke omhelzing vergezeld gaan.

„Maar nu sta ik een, twee, drie op,” zei Nelly, „voordat moeder ook nog hier komt.”

De daad bij het woord voegend, sprong ze het bed uit, en spoedig gingen de twee nichtjes gearmd naar beneden. De ontbijttafel stond al gedekt, bij Nelly's bord wat bloemen en een pakje.

„Zoo, zoo, zijn jullie daar al? Je bent mij te vlug af geweest, hoor,” zei mevrouw Van der Heide. Toen sloot ze haar dochttertje in de armen.

„Lievelling, hartelijk, hartelijk gefeliciteerd,” en tegelijk pinkte mevrouw een traan weg.

Nelly wist het wel, op verjaardagen moest moeder altijd,

meer nog dan anders, aan vader denken. Dat maakte dan dat ze niet alleen blij, maar tegelijk ook bedroefd was. „Ga nu maar eens bij je bord kijken, Nel en vertel me dan of het cadeautje, dat ik voor je kocht, naar je zin is.”

Dat liet de jarige zich geen tweemaal zeggen. Haastig maakte ze het touwtje, dat om het kleine pakje was, los. Er zat een doosje in en toen Nel het openmaakte klonk er uit twee monden een bewonderend „o”

't Doosje bevatte een klein gouden horloge, dat in een fijn gouden armbandje gevat was.

„O, Moeder, wat prachtig. Dank u wel, hoor,” en Nelly gaf haar moeder een innigen kus.

„Dus 't is naar je genoegen? Daar ben ik blij om. Doe het nu meteen maar aan, dan gaan we ontbijten.”

Terwijl mevrouw Van der Heide vroolijk met Nelly zat te praten, draaide Truus onrustig op haar stoel heen en weer.

Waar bleef Grietje toch? Ze had toch beloofd het pakje heel vroeg te brengen. Nu was het al bijna negen uur, en nog was het er niet. Straks zou Nelly nog denken dat ze niets van haar kreeg.

Toen het ontbijt afgelopen was, hield Truus het niet langer uit. Nelly was juist de kamer uitgegaan, en van die gelegenheid maakte Truus gebruik om tante even toestemming te vragen om naar Grietje te gaan.

„Wil je het doosje gaan halen?” vroeg tante.

„Ja, Tante. Grietje zou het heel vroeg gebracht hebben en nu is het er nog niet. 'k Vind het zoo naar, 't is net of ik geen cadeautje heb voor Nel.”

„Goed hoor, ga maar even,” antwoordde tante.

Voorzichtig keek Truus om het hoekje van de kamerdeur. Als ze nu Nel maar niet zag, want die moest er maar niets van merken dat ze naar Grietje ging. Maar dat viel

tegen. Juist zou Truus onopgemerkt het huis verlaten, toen Nel van boven af riep:

„Hè Truus, waar ga jij naar toe? Wacht even, dan ga ik mee,” en tegelijk liep ze de trap af.

't Was een moeilijk oogenblik voor Truus. Wat moest ze zeggen? Als ze zei dat ze naar Grietje ging, zou Nel vast weer boos worden. En ze kon haar toch niet goed meenemen ook. Dat ging toch niet, dat de jarige zelf mee ging om haar cadeautje te halen?

„'k Wil liever alleen even gaan, Nel,” zei ze dus, „maar ik ben gauw terug.”

„Waar moet je dan naar toe?” vroeg Nel nieuwsgierig.

„O, even een boodschap doen. Maar ik kom heusch gauw terug.”

Langzamerhand was Nelly's lachend gezichtje veranderd.

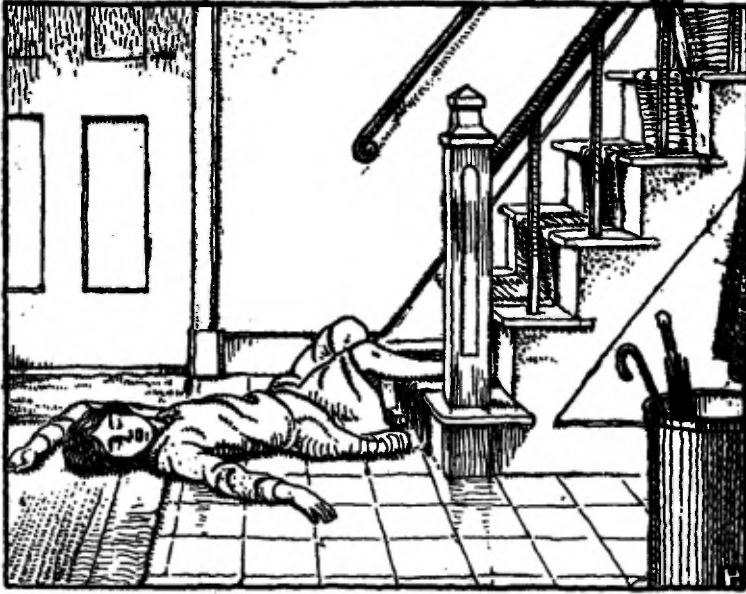
„O, ik begrijp het al,” zei ze boos. „Je wilt natuurlijk weer naar Grietje en daar mag ik niet bij zijn. Niets aardig van je, hoor, dat je op mijn verjaardag nog naar Grietje gaat,” en met een beleedigd gezicht liep Nelly de trap weer op.

Even bleef Truus besluiteloos staan. Zou ze maar gauw doorloopen? Straks zou Nelly wel weer goed wordén, als ze zag waarom Truus weg geweest was.

Maar plotseling snelde ze haar nichtje na op de trap. Nee hoor, zóó wou ze toch niet weggaan. Bijna tegelijk waren de beide meisjes boven.

„Toe Nel,” zei Truus hartelijk, terwijl ze haar arm om den hals van haar nichtje sloeg, „toe Nel, wees nu niet boos op je verjaardag. Heusch, ik kan er niets aan doen, dat ik even weg moet. Ik ben ook heel gauw terug.”

„Ga maar gerust,” antwoordde Nel, nog altijd boos, „om mij behoef je niet hier te blijven, hoor. Ga maar naar Grietje.” Tegelijk rukte ze zich los van Truus en — op hetzelfde oogenblik klonk er een gil door het huis.

Truus was achterover de trap afgevallen.

De twee meisjes waren bovenaan de trap blijven staan. Of het nu kwam omdat Nel te wild was, of omdat Truus struikelde, niemand wist het, maar Truus was achterover de trap afgevallen.

Mevrouw Van der Heide was reeds toegesnel en droeg haar nichtje voorzichtig naar de huiskamer, toen Nel met een doodsbleek gezichtjē de trap afkwam.

Ook de eigenares van het huis, juffrouw Harms, en een dienstmeisje kwamen toesnellen. Truus lag buiten kennis op den divan.

„Haal gauw een dokter,” verzocht mevrouw Van der Heide. Juffrouw Harms stuurde haar meisje weg en deed toen samen met tante Lena pogingen om het bewusteloze kind weer bij te brengen. Maar 't mocht haar niet gelukken.

Toen wendde mevrouw Van der Helde zich tot haar dochtertje.

„Hoe is het gekomen, Nel?” vroeg ze zachtjes. „Jij was er bij.”

Nelly probeerde antwoord te geven, maar ze kon geen woord uitbrengen.

„'t Arme schaap is teveel geschrokken,” zei juffrouw Harms medelijdend. „Hier, drink maar eens, kind.”

Plotseling barstte Nel in schreien uit.

„'t Is mijn schuld,” zei ze, „ik gaf haar een duw.”

„Wat zeg je daar, kind?” vroeg haar moeder verschrikt, „je bent zeker in de war.”

„Nee, Moeder, ik was kwaad op haar, omdat ze naar Grietje ging en toen gaf ik haar een duw en toen viel ze.”

Voor mevrouw hier op antwoorden kon, zag ze den dokter aankomen.

„Ga jij nu zoolang de kamer uit, Nel, tot dokter met Truus klaar is.”

Gewillig liet Nel zich de gang inschuiven, waar ze opeens tegenover Grietje van der Horst stond.

„De deur stond open, en daarom ben ik maar binnengekomen,” zei Grietje verlegen. „Waar is Truus?”

Weer begon Nelly te schreien en 't viel Grietje moeilijk om te begrijpen wat er gebeurd was. Maar langzamerhand werd het haar toch duidelijk.

„O,” zei ze verschrikt, „o, is Truus van de trap gevallen?” en toen voegde ze er aarzelend aan toe:

„Ik kwam het doosje brengen, dat Truus voor je gemaakt heeft. 'k Zal het nu maar aan jezelf geven.”

Zonder eigenlijk te weten wat ze deed, maakte Nelly het pakje, dat Grietje haar gaf, open.

„O,” zei ze, „heeft Truus dat voor mij gemaakt?”

„Ja,” vertelde Grietje gewillig. „Ze heeft er een heel werk

aan gehad, eerst de schelpjes zoeken, en toen het doosje er mee bewerken. Maar je hebt er niets van gemerkt, want ze deed het altijd bij mij.”

Sprakeloos zat Nelly met het doosje in de hand.

Nu was alles haar duidelijk. Dus dáárom ging Truus zoo dikwijls naar Grietje. O, waarom had ze het toch niet eerder bedacht. Dan zou ze niet zoo akelig jaloersch zijn geweest en dan . . . dan zou ook dat vreeselijke ongeluk niet gebeurd zijn.

10. BEROUW EN VERGEVING

Het waren angstige dagen die volgden. Op advies van den dokter had mevrouw Van der Heide een telegram gestuurd naar Truus' ouders. Dienzelfden dag waren ze nog gekomen. Wel moest mijnheer Manders 's avonds weer terug, maar mevrouw bleef en week niet van het bed van haar dochttertje. Truus kende haar moeder niet. Nog altijd lag ze bewusteloos neer. Op de angstige vragen van mevrouw Van der Heide antwoordde dokter met een schouderophalen.

„Afwachten, mevrouw, ik kan er niets van zeggen voor het bewustzijn teruggekeerd is.”

Nelly liep bleek en stil door het huis. 't Was of ze het gezelschap van haar tante ontweek. Toch wist deze nog niet hoe zich de zaak had toegedragen. Truus was van de trap gevallen, had men haar gezegd. Maar in de angstige spanning, waarin men leefde, had ze er niet aan gedacht nadere bijzonderheden te vragen en niemand gaf haar die ook.

Op een middag, in het laatst der week, zat mevrouw Manders alleen bij het bed van Truus. Nelly was met haar moeder een kleine wandeling gaan maken. Ze zouden meteen even bij Van der Horst aangaan om te zeggen

hoe het met de zieke was. Dikwijls kwam Grietje ook wel even vragen, maar vandaag was ze nog niet geweest. Onverwachts sloeg Truus de oogen op. Even keek ze om zich heen, toen sloot ze ze weer.

„Moeder . . .” fluisterde ze, „Moeder” . . .

Haastig maar zacht stond mevrouw Manders op.

„Stil, lieveling,” zei ze, terwijl ze de hand op het hoofd van haar dochtertje legde, „stil, lieveling, je moogt niet spreken.”

„Moeder,” fluisterde Truus weer, „Moeder.” En toen viel ze met een glimlach op haar gezicht in slaap.

De tranen liepen mevrouw Manders over de wangen. Toen knielde ze neer. En stamelend zond ze een dankgebed op tot God, Die haar smeeken had willen hooren. 's Avonds kwam dokter nog en zeide dat er een aanmerkelijke beterschap was ingetreden. Als nu de zieke maar rustig gehouden werd, dan zou ze vrij spoedig herstellen.

„Ga je even mee, Nel?” vroeg mevrouw Manders toen de dokter weg was, „dan ga ik even een telegram verzenden aan oom. Hij moet het dadelijk weten, dat het met Truus zooveel beter is.”

't Was of Nel het niet erg prettig vond haar tante te vergezellen. Toch durfde ze niet te weigeren, te meer niet, toen moeder haar bemoedigend toeknikte en zei:

„Wel ja, Nel, doe dat maar. Dan ga ik zoolang bij Truus zitten.”

Bijna zwijgend liepen mevrouw Manders en Nel den weg naar het dorp.

Toen het telegram verzonden was, keerden ze terug.

Ze waren niet ver van huis meer toen mevrouw Manders zei: „O Nel, zie toch eens wat een prachtige zons-
ondergang. Laten we hier even gaan zitten.”

„Goed, Tante,” antwoordde Nel, en zette zich naast haar neer.

Alles om zich heen vergat ze.

Peinzend liet mevrouw den blik dwalen over de wijde watervlakte, die door de ondergaande zon met de schoonste kleuren getooid werd. Alles om zich heen vergat ze bij dat prachtige schouwspel.

Plotseling voelde ze een ijskoud handje in de hare.

„Tante,” zei Nelly zachtjes, „Tante.”

Verschrikt wendde mevrouw Manders zich tot haar nichtje.

„Wat is er, Nel?” en toen haastig: „scheelt er wat aan? Je ziet zoo bleek.”

Droevig schudde Nelly het hoofd.

„Nee, Tante, mij scheelt niets. Maar weet u . . . weet u . . . dat het mijn schuld is, dat Truus — gevallen is?”

„Jouw schuld dat Truus gevallen is, Nel?” herhaalde mevrouw in de grootste verbazing. „Maar kind, hoe kom je daarbij?”

„Ja, Tante, het is toch mijn schuld.” En nu volgde het verhaal over Grietje en Truus en hoe jaloersch Nelly was geweest.

„En 't was juist om mij te verrassen,” besloot Nel snikkend haar verhaal, „'t was juist om mij te verrassen, dat Truus zoo dikwijls naar Grietje ging.”

Mevrouw Manders' gezicht stond heel ernstig, toen ze vroeg:

„Nelly, waarom heb je mij dat niet eerder verteld?”

„Ik durfde niet, Tante. Als ik er aan dacht hoe vreeselijk boos u zou zijn, dan durfde ik niet.”

„En waarom durf je nu dan wel, Nelly?”

„Omdat moeder heeft gezegd, dat de Heere mij niet vergeven wil, als ik ook u niet om vergeving vroeg.”

Angstig keek Nel naar haar tante. Maar mevrouw Manders keek niet naar haar. Haar blik volgde de zon, die langzaam in gouden gloed in de golven wegzonk. En ze dacht aan de woorden: „Laat dan de zon over uwen toorn niet ondergaan.” O ja, daarnet was er toorn in haar hart geweest, toen ze hoorde dat het ongeluk, dat Truus overkwam, de schuld van haar nichtje was.

Maar nu maakte die toorn plaats voor vergeving en blijdschap.

God had immers alles nog welgemaakt! Truus was buiten gevaar en Nelly stond hier voor haar en vroeg haar om vergeving.

„Tante?” vroeg Nelly nog eens.

Toen gaf mevrouw Manders haar een kus.

„Ja Nelly, ik vergeef je. Maar o, m'n kind, strijd tegen je boosheid. Je hebt gezien welke droevige dingen er uit voort kunnen komen.”

„Tante,” vroeg Nel nu, „wilt u het ook aan Truus vertellen?”

„Ja Nelly, dat wil ik doen. Maar nu nog niet. Later, als Truus

heelemaal weer beter is, dan zal ik het haar vertellen." Toen Nelly weer thuis kwam en ze den vragenden blik van haar moeder ontmoette, wierp ze zich schreiend in haar armen.

„Heb je het tante verteld, Nelly?" vroeg haar moeder.

„Ja, Lena," antwoordde mevrouw Manders in plaats van haar nichtje, „ja, ze heeft me alles verteld. En ik heb haar van ganscher harte vergeven."

't Was twee maanden later. Truus Manders was weer geheel hersteld. Vandaag was ze voor 't eerst weer naar school geweest.

Nu zat ze in haar stoeltje bij de tuindeuren. Haar moeder zat naast haar.

„Truus," begon mevrouw Manders, „ik moet je nog altijd wat vertellen."

En daarop deelde ze haar in voorzichtige woorden de bekentenis mee, die Nelly haar had gedaan.

Toen haar moeder uitgesproken was, bleef Truus peinzend in den tuin kijken.

Mevrouw greep haar hand.

„Truus," zei ze, „Nelly zelf heeft gewild, dat ik je dit vertellen zou. Zij had er o zoo'n berouw over. Je wilt haar toch wel vergeven, kind?"

Nu keek Truus haar moeder aan.

„Moeder," zei ze, „ik wist het wel, dat Nelly mij een duw had gegeven. Maar ze deed het niet met opzet, moeder, heusch niet. Vindt u goed dat ik haar gauw een brief ga schrijven?"

„Zeker, Truus," antwoordde haar moeder, „dat moet je vooral doen. En vraag haar dan meteen of ze in de Kerstvacantie hier wil komen logeeren."

„Heerlijk," zei Truus, „wat zullen we dan een prettige dagen hebben."

INHOUD

	Bladz.
1. Vacantie	7
2. Een onverwachte uitnodiging	10
3. Het vertrek	15
4. Een hartelijke ontvangst.	20
5. De eerste kennismaking.	26
6. Grietje	30
7. Een boottochtje	35
8. Het geheim	39
9. Een droevige verjaardag	44
10. Berouw en vergeving	49